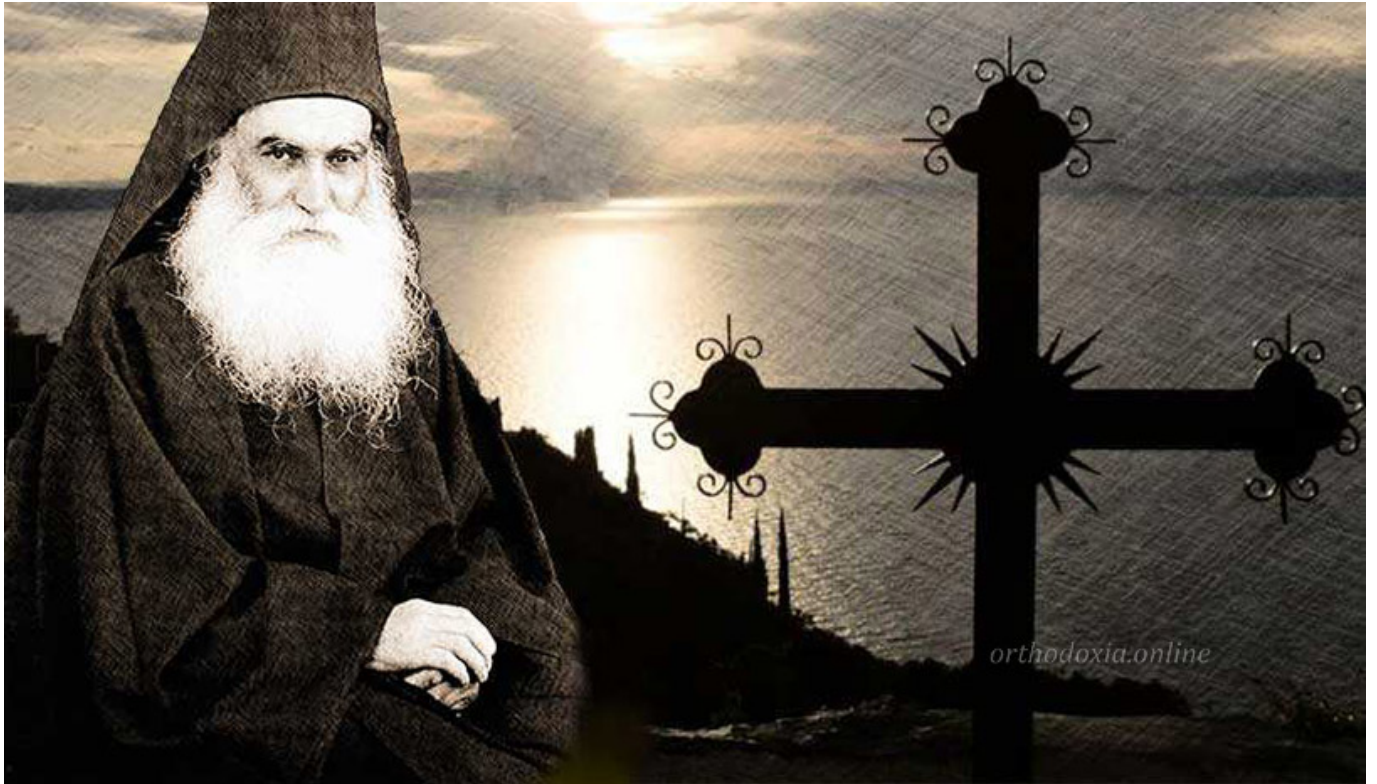
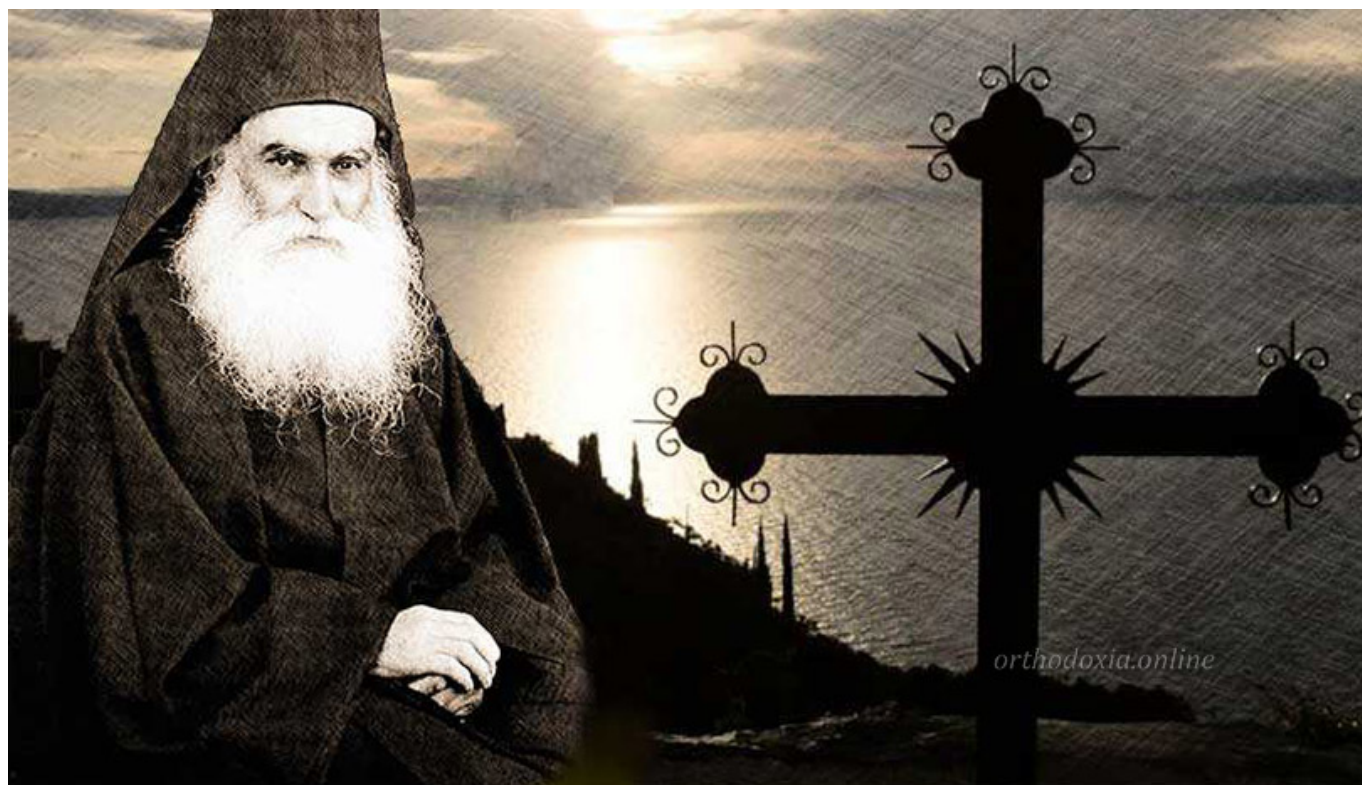

Λόγοι Διδαχής - Υπομονή (Άγιος Εφραίμ Κατουνακιώτης)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Εφραίμ Κατουνακιώτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Άχ, τί νὰ σᾶς πῶ τώρα. Νὰ σᾶς πῶ καὶ αὐτό, καίτοι αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπόρρητο τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀγάπη σας, νὰ ποῦμε, γιατί κι ἐσεῖς ἀνηψάκιά μου εἴσαστε, θὰ σᾶς τὸ πῶ.

Τὸ ἔκζεμα τὸ ὁποῖο ἔχω, αὐτὴν τὴν πληγὴ πού ἔχω στὸ ποδάρι, τὸ 'χῶ ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν. Δοκίμασα διάφορα φάρμακα, τίποτε. Τώρα πού πέρασε ἡ ἡλικία, τότες περισσότερο ἐπιδεινώθη τὸ πράγμα. Καθήμενος στὸ κρεβάτι, τὸ ὀνομάζω τὸ "κρεβάτι τοῦ πόνου" ἐγώ. Διότι νὰ καθίσω ὅπως καθόσαστε ἐσεῖς, δὲν μπορῶ. Θὰ καθίσω λίγο, δὲν μπορῶ, κατεβαίνουν τὰ αἵματα καὶ πονάει περισσότερο ἡ πληγὴ, ἐνῶ ἔτσι, τρόπον τινά, ἂν βάλεις κι ἓνα μαξιλάρι καὶ σηκώσεις λιγάκι τὸ ποδάρι πιὸ ψηλά, κατεβαίνουν κάτω τὰ αἵματα καὶ ἐλαφρώνεται ὁ πόνος. Ε, τὴ νύχτα προσπαθῶ ἔτσι νὰ ἐλαφρώσω τὸν πόνο.

Ἀλλὰ καθήμενος ἐδῶ μοῦ δημιουργήθηκε καὶ κύστη κόκκυγος. Ὅταν τὸ σκέπτεσθε αὐτό, εἶναι τὸ πλέον φρικωδέστερο, νὰ ποῦμε. Διότι εἶναι... πολὺ πόνο! Πῶς νὰ καθίσεις, βρὲ παιδί μου; Πῶς νὰ καθίσεις; Στὸ κρεβάτι κάθεσαι, θὰ καθίσεις λίγο ἔτσι, θὰ καθίσεις λιγάκι δεξιά, λιγάκι ἀριστερά. Ὑπομονή· γυρίζεις δεξιά. Δεξιά ὁ γλουτὸς ἐκεῖ σὲ πονάει, μετὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα σὲ πονάει, σὲ τσούζει, σὲ προειδοποιεῖ ὅτι θ' ἀνοίξει πληγὴ. Γυρίζεις ἀριστερά. Πάλι μισὴ ὥρα πού κάθεσαι ἀριστερά, πάλι σὲ τσούζει, σὲ πονάει, σὲ εἰδοποιεῖ ὅτι θ' ἀνοίξει πληγὴ. Μὰ ἐδῶ θ' ἀνοίξει πληγὴ, δεξιά θ' ἀνοίξει πληγὴ, ἀριστερά θ' ἀνοίξει πληγὴ, ἔτσι ἀνάσκελα πού κάθεσαι πάλι πληγὴ προμηνύει· ε, τότες ἐγώ πῶς νὰ καθίσω; Δοκίμασα νὰ καθίσω μπρούμυτα, μὰ μπρούμυτα μπορεῖς νὰ καθίσεις;

Ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή, ἐωςότου μία φορὰ δὲν ἄντεξα κι ἔπεσα σὲ ἀπόγνωση! Μόνο πού τὸ σκέπτεσαι, ἡ ἀπόγνωση εἶναι φρίκη, εἶναι γεύση κολάσεως, γεύση γεένης, νὰ ποῦμε. Σὰν νὰ ἔχω τώρα τοῦτα ἐδῶ, πῶς νὰ

περπατήσω, νὰ πηδήξω νὰ βγῶ ἀπ' ἔξω, πῶς νὰ τὸ κάνω νὰ φύγω, πῶς νὰ βγῶ; Μὲ κράτησε ἕξι ἕως ἑπτὰ λεπτά.

Μέσα στὸν πόνο, μέσα στὴν ἀπόγνωση, μέσα στὴν ἀπελπισία ποὺ βρισκόμουνα, στὴ συνοδεία μου δὲν ἔλεγα τίποτες. Μία λεπτὴ φωνὴ ἄκουσα, σὰν αὐρα λεπτή, νὰ ποῦμε, ὅτι: «Ἔτσι σὲ θέλει ὁ Θεός». Μὲ αὐτὸ ἔτσι σὰν νὰ πῆρα μία βαθιὰ ἀναπνοή· ε, νά' ναι εὐλογημένο, ἀφοῦ μὲ θέλει ὁ Θεός, νὰ 'ναὶ εὐλογημένο· μὰ δώσ' μου καὶ ὑπομονή, γιατί δὲν ἀντέχω ἐγὼ τώρα.

Τί νὰ κάνω, νὰ βγῶ ἔξω νὰ κάνω ἐγχείρηση; Ὅλοι σου λένε, ἐγχείρηση νὰ κάνεις, ἐγχείρηση νὰ κάνεις. Πῶς νὰ βγῶ ὅμως; Ἐδῶ θὰ μῶ στὸ αὐτοκίνητο, θὰ πάω, ἀλλὰ καὶ στὸ αὐτοκίνητο δὲν σὲ τραντάζει; Σηκώνομαι ἀπελπισμένος ἔτσι καὶ πηγαίνω στὸ καντηλάκι τῆς Παναγίας, καὶ τὸ καντηλάκι τῆς Παναγίας κι αὐτὸ θαυματουργὸ εἶναι· πῆρα λίγο βαμβάκι κι ἔρχομαι στὸ δωμάτιο, ἀλοίβω τὸ μέρος ποὺ εἶναι ἡ κύστη κόκκυγος καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερά τους γλουτοὺς τὴν πρώτη μέρα. Τὴ δεύτερη μέρα πάλι, τὴν τρίτη μέρα ἄφαντα γινήκαν ὅλα. Ἐθαυματούργησε ἡ Παναγία! Τώρα κάθομαι ὦρες ὀλόκληρες, δὲν μὲ πονάει οὔτε γλουτὸς οὔτε κύστη κόκκυγος.

Καὶ εἶναι σὰν μία βεβαίωση, νὰ ποῦμε, αὐτὰ τὰ βιβλία τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ ποὺ λέν -καὶ τὸ πρῶτο καὶ τὸ δικό σας καὶ τοῦ Φιλοθεΐτη- ὑπομονὴ στάς θλίψεις. Ὑπομονή. Σ' ὅλο τὸ βιβλίο ἀναπτύσσεται, νὰ ποῦμε, τὸ ρητὸ «ὑπομονὴ στάς θλίψεις». Καὶ τὸ παίρνει ὁ Γέροντάς σας καὶ ὁ ἄλλος ὁ ἠγούμενος καὶ τὸ ἀναπτύσσει σὲ διάφορες λεπτομέρειες.

Ναί, ἀλλὰ ἡ Σκέπη τῆς Παναγίας πάντα ὑπάρχει, ἀλλὰ δὲν τὴ βλέπουμε. Τότες τὴ βλέπουμε, ὅταν πρόκειται νὰ πέσουμε μέσα στὸ χάος, στὴν ἄβυσσο. Ὅταν πρόκειται νὰ πέσουμε, τότες βλέπουμε τὴ Σκέπη τῆς Παναγίας ποὺ μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ νὰ πέσουμε σ' αὐτὴν τὴν καταβόθρα, νὰ ποῦμε.

Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ τὸ κυριότερο ὅταν ἐσταμάτησε, τὴν τρίτη μέρα ποὺ ἔφυγαν οἱ πόνοι ὅλοι, μία χαρὰ κυκλοφόρησε μέσα μου, σὰν μία πληροφορία ὅτι ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν πολλή Του ἀγάπη, τὴν ἄμετρο ἀγάπη Του, τὴν φανέρωσε στὸ νὰ μοῦ δώσει τὴν πληγὴ κάτω στὸ ποδάρι. Καὶ δὲν χόρταινα νὰ εὐχαριστῶ, νὰ δοξάζω, νὰ ὑμνολογῶ, νὰ εὐγνωμονῶ τὸν Θεὸ πού μοῦ 'δωσε τὴν πληγὴ. Ὡς δεῖγμα τῆς ἀγάπης Του μοῦ 'δωσε τὴν πληγὴ αὐτὴ στὸ ποδάρι. Δὲν χόρταινα, μέρα-νύχτα χαιρόμουνα καὶ δοξολογοῦσα: «Ἡ ἀγάπη Σου ἡ μεγάλη σ' αὐτὸ φανερώθηκε· μὰ πῶς νὰ Σὲ δοξολογήσω, μὰ πῶς νὰ Σ' εὐχαριστήσω, μὰ πῶς νὰ πῶ. Ἡ ἀγάπη Σου ἐμένα τὸν ἐλεεινὸ, τὴν βρῶμα, ὁ Θεὸς ὁ ἄπειρος, τὸ Αἰώνιον, τὸ Ἀτελεύτητον, ἐμένα ἀγάπησες; Μὰ τί εἶδες σὲ μένανε; Δοξάζω τὴν Δόξα, δοξάζω τὸ Ἐλεῆμον, τὸ Οἰκτίρμον», ἔλεγα, τώρα δὲν μπορῶ νὰ πῶ τέτοια ὦρα, δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅπως

ἔλεγα τότες. Τρεῖς μέρες, μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες σταμάτησε.

Γι' αὐτὸ καλὰ εἶναι οἱ θλίψεις, καλὰ εἶναι τὰ βάσανα, καλὰ εἶναι οἱ στενοχώριες, ξέρει ὁ Θεὸς γιατί τὶς δίνει. Γιατί ἔτσι περισσότερο πλησιάζουμε στὸν Θεό, μὲ τὶς θλίψεις, μὲ τὰ βάσανα. «Κύριε, ἐν θλίψει ἐμνήσθημέν Σου», λέει (Ψαλμ. 26,16). Μὲ τὶς θλίψεις πλησιάζουμε. Ὁ Θεὸς μᾶς ἀφαιρεῖ τὶς θλίψεις; «Ὁ φεύγων πειρασμὸν ἐπωφελεῖ, φεύγει ζωὴν αἰώνιον», λέει. Ἔτσι εἶναι.

Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴν ἀπελπίζεται, νὰ μὴν ἔρχεται σὲ ἀπόγνωση γιὰ τὴ μία ἀποτυχία. Διότι δὲν γνωρίζεις ποῖο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν τὸ γνωρίσεις τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, κάνεις ὑπομονή, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι πάντοτε γλυκό, εἶναι καὶ πικρό, εἶναι καὶ πικρό! «Τὸ ποτήριον, οὐ μὴ πῖω αὐτό;» λέει. «Δὲν θὰ τὸ πιῶ τὸ ποτήρι, Πέτρο;» λέει. «Θὰ τὸ πιῶ τὸ ποτήρι», καὶ τὸν ὀνόμασε καὶ σατανᾶ, «ὑπάγε ὀπίσω μου, σατανᾶ, τὸ ποτήριον ὃ δέδωκε ὁ Πατήρ, οὐ μὴ πῖω αὐτό;» (Ψαλμ. 18,11). Ἔτσι εἶναι. Ναί, ἀλλὰ διὰ μέσου τοῦ Σταυροῦ ἦρθε ἡ Ἀνάστασις. «Ἴδου γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ» διὰ μέσου τοῦ Σταυροῦ.

Καὶ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἐπαινεῖ τὸν Ἰώβ ὄχι στὸν πρότερό του βίο, ποῦ ἦταν ἐλεήμων, οἰκτίρμων, ποῦ ἦταν φιλόξενος, ποῦ ἦταν τῆς προσευχῆς ἄνθρωπος, ὄχι. Τὴν ὑπομονὴ ποῦ ἔκανε στὴ μεγάλη δοκιμασία ποῦ τοῦ παρεχώρησε ὁ Θεός, στὸν πειρασμό, στὴν ἀσθένειά του. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἐκζεμα ἦταν, ὅλο τὸ σῶμα του τὸ 'ξύνε κι ἔβγαζε ἰχώρα, πύον ἔβγαζε. Ἐκεῖ ἐπαινεῖ περισσότερο ὁ ἅγιος Χρυσόστομος τὸν Ἰώβ. Ἀλλὰ «τὴν ὑπομονὴν Ἰώβ ἠκούσατε» (Ψαλμ. 5,11).

Ἐγὼ σᾶς ἔχω πεῖ ὅτι κάποτε μὲ πλησίασε μία Γερόντισσα ἐκεῖ καὶ λέει:

-Θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ.

-Μὰ ἐγὼ δὲν ἐξομολογῶ τοὺς καλογήρους, θὰ ἐξομολογήσω καλογριές;

-Ὅχι, θέλω νὰ πῶ τὸν λογισμό μου, λέει.

-Ε, πὲς τὸν λογισμό σου.

Ἀφοῦ εἶπε κι ἐκείνη τὰ βάσανά της -γιατί πάντα βάσανα θὰ σοῦ πεῖ, δὲν θὰ σοῦ πεῖ χαρὲς- λέει: «Εἶδα σὰν ἓνα ὄραμα, ὅτι πάνω σ' ἓνα βουναλάκι καθόντουσαν οἱ Πατριάρχαι Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. Καὶ λέω:

-Οἱ Πατριάρχαι εἴσαστε;

-Ναί, λένε, Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ.

-Νὰ ῥθῶ κι ἐγὼ ἐκεῖ;

-Ἔλα.

-Ἀπὸ ποῦ νὰ ῥθῶ;

-Νά, ἀπὸ ἑκεῖ, ἀπ' τὸν δρόμο.

-Δὲν βλέπω κανέναν δρόμο.

-Ἐκεῖ εἶναι, ψάξε νὰ τὸν βρεῖς.

-Μά, δὲν βλέπω δρόμο.

-Ψάξε, βρὲ εὐλογημένη, ψάξε καὶ θὰ τὸν βρεῖς.

-Μά, αὐτὸς ὁ δρόμος εἶναι δεκαπέντε πόντους, πῶς θὰ περάσω; Ὅλο ἀγριοπούρναρα καὶ ἀγκάθια. Θὰ σχίσω τὰ φορέματά μου, θὰ ματώσω τὰ ποδάρια μου.

-Ἄ, κι ἐμεῖς ἀπὸ ἑκεῖ περάσαμε καὶ ἤρθαμε ἐδῶ πάνω.»

Τὸ πράγμα θέλει νὰ πεῖ ὅτι διὰ μέσου τῶν θλίψεων, διὰ μέσου τῶν στενοχωριῶν, διὰ μέσου τοῦ αἵματος, ὁ ἄνθρωπος θ' ἀνέβει στὸν οὐρανό. Μὲ ἀμεριμνία καὶ μὲ ἄνεση, μὲ αὐτοκίνητο δὲν πᾶμε, πάτερ, στὸν Παράδεισο. Θὰ δώσεις αἷμα, νὰ πάρεις πνεῦμα.

Ἐξω αὐτῆ ἡ Γερόντισσα, νὰ ποῦμε, δὲν ἀναφέρω τ' ὄνομά της. Καρκίνο, ἐγχειρήσεις, τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτὸ κι ὁμως προσευχομένη εἶδε τὴν Παναγία στὸ θρόνο της. «Περάστε οἱ ὄσιοι», λέει. Ὅλοι οἱ ὄσιοι πέρασαν μπροστὰ σὰν παρέλαση, στὴν Παναγία. «Περάστε οἱ μεγαλομάρτυρες».

Αὐτὴ καθότανε ἐκεῖ, Γερόντισσα ἦταν, Ἠγουμένη. Καὶ στὸ τέλος πῆγε, ἔβαλε μετάνοια φίλησε τὸ χέρι τῆς Παναγίας, ἦταν ἓνα βελουδο! Καὶ ἡ Παναγία τῆς εἶπε: «Ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή», καὶ ξύπνησε, νὰ ποῦμε. Δηλαδή ἂν θέλεις νὰ εἶσαι μαθήτρια καὶ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, θ' ἀνέβεις κι ἐσὺ ἀπάνω στὸ Σταυρό.

Ἀπαλλαγὴ κανέναν Ἅγιος δὲν ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Θεό. Ὑπομονὴ νὰ χαρίσει. Ἄν κάνεις ὑπομονὴ θὰ ἔχεις καὶ λιγάκι μισθό, ἂν θὰ ἔχεις ἀπαλλαγὴ, δὲν ἔχεις τίποτε, μισθὸ δὲν ἔχεις.

Ἐγὼ εἶχα μία ξαδέρφη, ἡ ὁποία ἔπαθε τὸ μυαλό της καὶ ὑπέφερε, νὰ ποῦμε. Περίπου μετὰ ἀπὸ εἴκοσι χρόνια πέθανε. Πιστεύσατε μέ, τὴν εἶδα μέσα στὰ τάγματα τῶν

ἀγγέλων· μαζί με τοὺς ἀγγέλους ὑμνολογοῦσε τὴν Ἁγία Τριάδα! Ἀκοῦτε; Λίγη ὑπομονὴ ποὺ ἔκανε στὴ λύπη, στὴ θλίψη. Δὲν μποροῦσε, εἶχε ἔτσι σὰν μία παραλυσία καὶ δὲν μποροῦσε οὔτε τὸν ἑαυτό της νὰ περιποιηθεῖ. Καὶ ἐν τούτοις ὅμως τὴν ὑπομονὴ ποὺ ἔκανε σ' αὐτὸν τὸν πειρασμό, ποὺ τὸν ἔδωσε ὁ Θεὸς βέβαια, καὶ ποὺ τὴν ἀξίωσε ὁ Θεός! Μέσα στὰ ἀγγελικὰ τάγματα, μέσα κι αὐτὴ. Βρέ, Βασιλική, λέω, τέτοια δόξα ἠξιώθη! Ὑμνολογοῦσε μαζί με τοὺς ἀγγέλους τὴν Ἁγία Τριάδα.

Πηγή: agiazoni.gr